

DECIZIA NR. 39/2011

privind soluționarea contestației nr.
formulata de **S.C. S.R.L.** din

Direcția Generală a Finanțelor Publice a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală asupra contestației nr. formulată de **S.C. S.R.L.** cu sediul social în, sat, județul, având codul unic de înregistrare și înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului sub numărul reprezentată legal prin administrator

Petenta formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din data de, a Raportului de Inspecție Fiscală nr. / și a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. / întocmite de organele de control ale Activității de Inspecție Fiscală

Suma totală contestată este de lei reprezentând:

- lei - taxă pe valoarea adăugată suplimentară;
- lei - majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară.

Contestația a fost formulată în termen legal, poartă semnătura titularului dreptului procesual, precum și ștampila societății.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, 206, 207 și 209 alin. 1 pct. a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice este competentă să soluționeze contestația formulată de **S.C. S.R.L.** din

I. Societatea petenta susține că sediul social este deținut în baza acordului proprietarilor încă din 2002 cu condiția menținerii acestuia în stadiul în care a fost preluat la data înființării societății. În acest sediu nu au fost realizate investiții care să presupună cheltuieli ce nu sunt recunoscute ca și deductibile conform Codului Fiscal, însă pentru menținerea acestuia în stare de funcționare au fost necesare reparații periodice. Totodată petenta susține că mare parte din cheltuielile considerate nedeductibile de către organul de inspecție fiscală, au fost

efectuate în vederea realizării obiectului de activitate al societății.

Petenta menționează că toate operațiunile economice efectuate au fost înregistrate în mod corect și legal în contabilitatea societății și au fost desfășurate în conformitate cu prevederile legale incidente în vigoare, nefiind constatate săvârșirea de abateri sau încălcări ale legislației fiscale sau de altă natură.

Față de cele mai sus menționate societatea petentă solicită admiterea contestației și desființarea actelor administrative atacate cu consecința exonerării de la plata obligațiilor fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din data de emisă în baza Raportului de Inspecție Fiscală nr. / organul de inspecție fiscală a stabilit în sarcina S.C. S.R.L. din suma totală de lei care reprezintă lei taxă pe valoarea adăugată suplimentară și lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară.

Prin referatul cu propuneri de soluționare a contestației emis de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul D.G.F.P., organele de inspecție fiscală își mențin punctul de vedere din Raportul de Inspecție Fiscală nr. / și propune respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de societatea petentă împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din data de

III. Având în vedere cele prezentate mai sus, documentele existente la dosarul cauzei, motivațiile contestatoarei și în raport cu actele normative în vigoare, s-au reținut următoarele:

1. Direcția Generală a Finanțelor Publice este investită să analizeze dacă suma totală contestată de lei care reprezintă lei taxă pe valoarea adăugată suplimentară, lei majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară, este corect stabilită.

În fapt, referitor la taxa pe valoarea adăugată suplimentară contestată în sumă de lei, din documentele aflate la dosarul cauzei rezultă că pentru perioada - organele de inspecție fiscală au scos de la deducere taxă pe valoarea adăugată în sumă de lei aferentă unor achiziții, reprezentând mobilier, materiale de decor și

de construcție ce nu au legătură cu obiectul de activitate al societății petente.

În referatul cu propuneri de soluționare a contestației organele de inspecție fiscală menționează că aprovizionările făcute de societate care nu au nici o legătură cu obiectul de activitate, reprezintă materiale de decor și de construcție necesare modernizării unui apartament din București și nu a sediului social declarat din Totodată se mai menționează că unele din aceste achiziții sunt repetate în mod nejustificat de la an la an.

Petenta nu a depus la dosarul cauzei în susținerea contestației nici un document care să ateste că aceste achiziții au fost făcute pentru sediul social declarat din și că au legătură cu obiectul de activitate al societății.

Din analiza documentelor întocmite de organul de inspecție fiscală rezultă că în anul petenta a înregistrat și T.V.A. deductibil în suma de lei aferent facturilor reprezentând cheltuieli de protocol. Având în vedere că societatea petentă în anul a înregistrat pierdere, aceasta nu avea dreptul la cheltuieli de protocol deductibile.

Conform prevederilor art. 145 alin. 2 lit. a) din Legea nr. 571/2005 privind Codul Fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate în folosul realizării de operațiuni impozabile.

Având în vedere cele mai sus menționate și faptul că petenta nu a depus la dosarul cauzei nici un document în susținerea celor afirmate în contestație se reține că din conținutul documentelor aflate la dosarul contestației nu rezultă că aceste achiziții au legătură cu obiectul de activitate al societății.

Astfel, organele de inspecție fiscală au stabilit diferențe suplimentare de creanțe fiscale constând în taxă pe valoarea adăugată suplimentară în sumă totală de lei, precum și majorări de întârziere aferente, calculate în sumă de lei, în conformitate cu prevederile art. 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare.

În drept, art. 145 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare prevede:

“ Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;[...]”

- art. 120 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată cu modificările și completările ulterioare prevede:

“Art. 120 *Majorări de întârziere*

(1) *Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.*

(2) *Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, majorările de întârziere se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv.[...]”*

2. În ceea ce privește capătul de cerere referitor la Raportul de inspecție fiscală nr./....., Direcția Generală a Finanțelor Publice a fost investită să se pronunțe dacă poate fi analizată pe fond cauza în situația în care acesta nu constituie titlu de creanță, respectiv act administrativ fiscal susceptibil a fi contestat.

În fapt, S.C. S.R.L. cu sediul în comuna prin contestația înregistrată la D.G.F.P. sub nr./..... contestă și Raportul de inspecție fiscală nr. din data de

Se reține faptul că în conformitate cu prevederile art. 109 din O.G. nr. 92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare rezultatele inspecției fiscale consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr. din data de, au stat la baza emiterii deciziei de impunere nr./....., ce produce efecte juridice de drept fiscal.

Astfel, titlul de creanță fiscală și actul administrativ fiscal susceptibil a fi contestat este **numai decizia de impunere deoarece numai aceasta crează o situație juridică nouă prin stabilirea obligațiilor fiscale în sarcina contestatoarei.** De altfel, în art. 206 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevede cu claritate faptul că obiectul contestației îl pot constitui numai sumele și măsurile stabilite într-un titlu de creanță sau într-un act administrativ fiscal.

Raportul de inspecție fiscală nu crează prin el însuși o situație juridică nouă, el fiind supus avizării șefului de serviciu și aprobării conducătorului organului de inspecție fiscală și stând la baza emiterii deciziei de impunere. Sumele înscrise în raport reprezintă doar constatări ale organului de inspecție, care nu se pot concretiza în obligații de plată opozabile contribuabilului și susceptibile a fi supuse executării silite în caz de neplata în condițiile în care legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că numai decizia de impunere poate constitui titlu de creanță în materie fiscală.

Având în vedere cele de mai sus, pentru acest capăt de cerere contestația urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

În drept, art. 85 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede:

“(1) Impozitele, taxele, contributiile si alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

- a) prin declaratie fiscala, în conditiile art. 82 alin. (2) si art. 86 alin. (4);*
- b) prin decizie emisa de organul fiscal, în celelalte cazuri.”*

Art. 109 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pct. 106.1, 106.2, 106.3 și 107.1 din H.G. nr. 1050/2004 stipuleaza urmatoarele:

art. 109 - *“Raportul privind rezultatul inspectiei fiscale*

(1) Rezultatul inspectiei fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspectiei din punct de vedere faptic si legal.

(2) La finalizarea inspectiei fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde si diferente în plus sau în minus, dupa caz, fata de creanta fiscala existenta la momentul începerii inspectiei fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifica, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.

(3) Deciziile prevazute la alin. (2) se comunica în termen de 7 zile de la data finalizarii raportului de inspectie fiscala.”

106.1 - Rezultatul inspectiei fiscale generale sau partiale va fi consemnat într-un raport de inspectie fiscala.

106.2 - La raportul privind rezultatele inspectiei fiscale se vor anexa, ori de câte ori este cazul, actele privind constatările preliminare, cum sunt procesele-verbale încheiate inclusiv cu ocazia controalelor inopinate si/sau încrucisate si orice alte acte.

106.3 - Raportul de inspectie fiscala se semneaza de catre organele de inspectie fiscala, se verifica si se avizeaza de seful de serviciu. Dupa aprobarea raportului de catre conducatorul organului de inspectie fiscala, se va emite decizia de impunere de catre organul fiscal competent teritorial.

107.1 - Titlul de creanta este actul prin care, potrivit legii, se stabileste si se individualizeaza obligatia de plata privind creantele fiscale, întocmit de organele competente sau de alte persoane îndreptatite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere emisa de organele competente, potrivit legii;[...]”

Art. 206 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

3. Cu privire la Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr./..... emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din data de s-a reținut că pe perioada ...-..... pentru contribuția de asigurări sociale datorată de angajator și cea reținută de la asigurați, contribuția de asigurări pentru șomaj datorată de angajator și cea reținută de la asigurați, contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator și cea reținută de la asigurați, contribuțiile pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice, impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice și impozitul pe salarii(restante), **organele de control nu au stabilit suplimentar în sarcina societății petente obligații fiscale de plată la bugetul general consolidat față de cele existente la momentul inspecției fiscale. Potrivit art. 85 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare: Alin.(1)**“Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:****

a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);

b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.”

Art. 109 alin. 2 din același act normativ precizează:” **(2) La finalizarea inspecției fiscale, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere care va cuprinde și diferențe în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală existentă la momentul începerii inspecției fiscale. În cazul în care baza de impunere nu se modifică, acest fapt va fi stabilit printr-o decizie privind nemodificarea bazei de impunere.”**

În accepțiunea Codului de procedură fiscală, aprobat prin O.G. nr. 92/2003 la art. 110 alin. 3 se precizează:”**(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”**

Totodată, potrivit art. 205 alin. 2 și alin. 4 din același act normativ, este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, putând fi contestate și deciziile de impunere prin care nu sunt

stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat al statului.

Art. 206 alin. 1 lit. b),c) și d) din O.G. nr. 92/2003 prevede: Contestația se formulează în scris și va cuprinde obiectul contestației, motivele de fapt și de drept și dovezile pe care se întemeiază, iar conform alin. 2: **“Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”**

Din coroborarea textelor de lege mai sus menționate se reține că lezarea interesului legitim trebuie demonstrat prin formularea unei contestații care trebuie să cuprindă **obiect**, motive de fapt și de drept precum și dovezile pe care se întemeiază aceasta.

Din situația de fapt și de drept mai sus prezentată se reține că **societatea petentă se află în situația de a contesta un act administrativ fiscal prin care nu au fost stabilite în sarcina sa obligații la bugetul consolidat al statului în raport de dispozițiile art. 205 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și deci nu a fost lezată în vreun drept al său.**

Drept urmare, în speță sunt operabile și art. 217 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care precizează că: *“(1) Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația va fi respinsă fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.”*

Totodată, raportat la dispozițiile pct. 9.3 din Instrucțiunile pentru aplicarea Titlului IX din O.G. nr. 92/2003 aprobate prin Ordinul nr. 519/2005 care nominalizează printre **excepțiile de procedură în soluționarea contestațiilor “lipsa unui interes legitim”** coroborate cu dispozițiile pct. 13 lit. d) din același act normativ care precizează: “Contestația poate fi respinsă ca: d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau interesul legitim”, organele de soluționare a contestației urmează să se pronunțe în consecință asupra capătului de cerere privind Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr./..... emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. din data de

Pentru considerentele arătate în conținutul prezentei decizii și în temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), art. 109, art. 110 alin. 3, art. 120, art. 205 alin. 2 și alin. 4 și art. 206 alin. 1 lit. b), c), d) și alin. (2), art. 217

alin. 1 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pct. 106.1, 106.2, 106.3 și 107.1 din H.G. nr. 1050/2004, pct. 9.3 și pct. 13 lit. d) din Instrucțiunile pentru aplicarea Titlului IX din O.G. nr. 92/2003 aprobate prin Ordinul nr. 519/2005, art. 145 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 70, art. 209, art. 210, art. 211, art. 216 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată legal a contestației nr. formulată de **S.C. S.R.L.** din împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din data de întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală pentru suma totală contestată de lei reprezentând:

- lei - taxă pe valoarea adăugată suplimentară;
- lei - majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată suplimentară.

2. Respingerea ca inadmisibilă a contestației nr. formulată de **S.C. S.R.L.** din pentru capătul de cerere privind Raportul de inspecție fiscală nr. din data de

3. Respingerea ca lipsită de interes a contestației nr. formulată de **S.C. S.R.L.** din pentru capătul de cerere privind Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr. din data de

4. În conformitate cu prevederile art. 218 alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale art. 11 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, prezenta decizie poate fi atacată în termen de 6 (șase) luni de la data primirii, la instanța de contencios administrativ competentă din cadrul Tribunalului